

NEIL GAIMAN

BĂIEȚII LUI ANANSI

Traducere de Liviu Radu

TRITONIC
fiction.ro

Știi cum e: iei o carte, o deschizi și descoperi — încă o dată — că autorul a dedicat cartea altcuiva, nu ție.

Nu și de data aceasta.

Pentru că nu ne-am întâlnit încă/ne-am cunoscut doar în treacăt/sîntem nebuni unul după celălalt/nu ne-am văzut de mult timp/sîntem înrudiți, într-un fel/nu ne vom întâlni niciodată, dar sînt convins că în ciuda acestui lucru vom da dovadă întotdeauna de afecțiune unul pentru celălalt...

Această carte îți este dedicată.

Știi care-i conținutul dedicației; probabil că știi și de ce ți-a fost dedicată.

NOTĂ: autorul profită de această ocazie ca să-și ridice pălăria, plin de respect, în fața fantomelor lui Zora Neale Hurston, Thorne Smith, P.G. Wodehouse și Frederick „Tex“ Avery.

Capitolul Unu

ÎN CARE SE VORBEȘTE ÎN PRINCIPAL DESPRE NUME ȘI DESPRE RELAȚII DE FAMILIE

Totul începe, așa cum încep majoritatea lucrurilor, cu un cântec.

La urma urmei, la început au fost cuvintele, iar ele au fost spuse pe o melodie. Așa a fost făcută lumea, așa a fost împărțit vidul, așa au apărut pe lume pământul, stelele, visele, zeii cei mititei și animalele.

Au fost cîntate.

Animalele cele mari au fost cîntate în existență după ce Cîntărețul a terminat cu planetele, cu munții, cu copacii, cu oceanele și cu animalele mai mici. Au fost cîntate culmile care leagă tot ce există, apoi terenurile de vînătoare și bezna.

Cîntecele au rămas. Ele durează. Cîntecul potrivit poate transforma un împărat într-un caraghios, poate dărîma o dinastie. Un cântec poate exista mult timp după ce evenimentele și oamenii din el s-au transformat în pulbere și vise, și au dispărut. Aceasta-i puterea cîntecelor.

Mai poți să faci și alte lucruri cu cîntecele. Ele nu creează doar lumi, ci recrează existențe. De exemplu, tatăl lui Fat Charlie Nancy le folosea ca să obțină ceea ce spera și se aștepta să fie o noapte minunată.

Înainte ca tatăl lui Fat Charlie să intre în bar, barmanul fusese de părere că seara aceea de karaoke avea să fie un eșec răsunător. Dar tocmai atunci bătrînelul se strecurase în încăpere, trecuse pe lîngă masa la care stăteau niște blonde cu bronz proaspăt și cu surîsuri de turistice, o masă aflată lîngă scena improvizată din colț. Își scosese pălăria în fața lor — pentru că purta pălărie, una verde, impecabilă, și mănuși galbene, de culoarea lămîii — apoi s-a dus către masa lor. Femeile au chicotit.

— Vă distrați, doamnelor? întrebă el.

Femeile continuă să chicotească și-i spuseră că se amuzau, mulțumesc, că erau în vacanță. Iar el le spuse că va fi și mai bine, doar să aibă răbdare.

Bărbatul era mai în vîrstă decît ele, mult, mult mai bătrîn, dar fermecător, precum cineva dintr-o eră dispărută de multă vreme, în care manierele elegante și gesturile de curtoazie însemnau ceva. Barmanul se relaxă. Cînd ai pe cineva de felul acela în bar, seara avea să fie minunată.

Urmă karaoke. Urmă dans. Bătrînul cîntă pe scena improvizată și nu o singură dată, ci de două ori. Avea o voce frumoasă, un zîmbet excelent și picioare care topăiau cînd dansa. Prima oară cînd urcă pe scenă cîntă „Ce-i nou, pisicuțo?”^{*}. A doua oară cînd urcă pe scenă îi distruse viața lui Fat Charlie.

Fat Charlie fusese gras doar cîțiva ani, începînd cu puțin înainte de a împlini zece ani — adică atunci cînd mama sa a anunțat întreaga lume că se săturase și terminase căsnicia ei cu țapul ăla bătrîn cu care făcuse greșeala să se mărite (iar dacă domnul respectiv avea vreun argument împotriva, n-avea decît să și-l vîre știe el unde) și că avea să plece a doua zi dimineată undeva, cît mai departe, iar el să facă bine și să nu încerce s-o

---

^{*}*What's New Pussycat?* — cîntec lansat de Tom Jones (n.t).